

Policistu, který stojí u silnice a dává pokuty, nikdo nevidí rád. Ale když se něco semele a dojde k neštěstí, jsou všichni rádi, že je na místě policie, která dokáže ochránit majetky a lidské životy. Myslíte si, že služba policisty a ministranta má něco společného? Zeptali jsme majora Jiřího Ignáce Laňky, šéfinstruktora Útvaru rychlého nasazení Policie ČR a také ministranta a trvalého jáhna.

MILÝ IGNÁCI, MOHL BYSTE NÁM VYSVĚTLIT, CO JE TO ÚTVAR RYCHLÉHO NASAZENÍ?

Útvar rychlého nasazení (URNA) je protiteroristická jednotka s celorepublikovou působností. Naší náplní je boj proti terorismu a organizovanému zločinu – to je nejvyšší laťka naší práce. Je třeba říci, že Útvar je součástí policie, takže podléhá zákonu o policii a zákonům této země. Jsme policisté a z toho naše činnost vychází. Spolupracujeme s detektivními útvary a pomáháme jim při zvláště nebezpečném zatýkání. V neposlední

řadě působíme i v zahraničí. Tam je naší hlavní náplní ochrana ambasad a jejich zaměstnanců. Jsou to většinou zastupitelské úřady, které jsou v zónách, kde probíhají bojové operace a kde je zvýšené hrozící nebezpečí.

ZKUSME SI PŘEDSTAVIT URČITOU SITUACI. DO BANKY VTRHNE OZBROJENÝ ČLOVĚK A DRŽÍ TAM RUKOJMÍ. JAK V TAKOVÉM PŘÍPADĚ POSTUPUJETE?

Vždy, když se někde něco stane, jsou tam už místní policejní síly, které informují operační středisko. Přes středisko se údaje okamžitě dostávají k nám. Bojovníci s výbavou nastoupí do vozidel a dojedou na místo, kde již nějakým způsobem fungují policejní síly. Třeba už je celý objekt uzavřený nebo tam probíhá vyjednávání. Naši lidé se snaží získat co nejvíce informací, jak budova vypadá, jakou má strukturu a kudy se tam dostat, aby se rukojmím, kteří jsou na místě, nic nestalo. První, kdo tam je, zahajuje vyjednávání. Snažíme se s pachatelem domluvit, vysvětlit mu bezvýhodnost jeho situace. Cílem je, aby celá situace skončila bez jakéhokoliv násilí, aby se všichni v pořádku rozešli domů. Pachatel samozřejmě ne, ten jde vysvětlovat, co to provedl za lumpárnu. To je ideální případ, který by mohl nastat.

Pokud toto řešení není možné, tak se po vyhodnocení všech okolností, které tam jsou, zvolí nejvhodnější způsob průniku do budovy a taktika, která se použije pro zadržení pachatele. Naším cílem je, aby se ani jemu nic nestalo, aby byl schopný dalších procesních úkonů. Jak jsem říkal na začátku, jsme policisté, naším úkolem je pachatele zadržet a všechny rukojmí předat v naprostém pořádku. Různé akční scény z běžkových filmů jsou otázkou kinematografie, nikoliv reality.

KROMĚ TOHO, ŽE JSTE TRENÉR POLICISTŮ Z ÚTVARU RYCHLÉHO NASAZENÍ, JSTE I TRVALÝ JÁHNEM, TAKOVÝM TRENÉREM PRO MINISTRANTY. MOHLI BYCHOM SROVNAT MINISTRANTSKOU SLUŽBU U OLTÁŘE S POLICEJNÍ SLUŽBOU U URNY?

Zaprvé je třeba si uvědomit, že policejní služba je skutečně službou. Není to práce, není to zaměstnání, je to skutečně služba a je to služba druhým. Zkušenosti nám ukazují, že je to služba častokrát až do krajnosti. To znamená, že policista musí, řečeno v církevním žargonu, vydat svědectví svým vlastním životem. Od roku 1993 zahynulo už přes sto policistů a služba, kterou konají, není službou pro jejich rodiny či pro ně samotné, ale je to služba celé společnosti. Policisté kaž-

mjr. ThDr. Jiří Ignác Laňka, Ph.D., SChLJ. Narozen 1965, ženatý, 3 děti. Nástup k policii 1985, jáhenské svěcení 2011. Vedoucí výcvikového oddělení URNA Policie ČR, policejní kaplan. Jáhen v Duchovní správě u kostela Nanebevzetí Panny Marie a sv. Karla Velikého v Praze. Čtu hodně a rád, často se vracím k životopisu sv. Ignáce z Loyoly, mého patrona.

FOTO: Zdeněk Ovčáček - Člověk a víra, petr Lusk

dý den ve službě riskují život pro lidi, které vůbec neznají – riskují životy pro své bližní.

V této rovině služby se dostáváme i na pole církevní, protože pro křesťana je prvořadá služba podle vzoru našeho Nejvyššího Velitele, který nepřišel, aby si nechal sloužit, ale naopak, aby sloužil druhým, a tuto službu dovedl až do konce, tedy na kříž. To je pro běžného člověka naprosto nepochopitelné, ale policisté tohle chápou velice dobře, i když většina z nich ne v této rovině, ale princip služby je stejný.

Pro policistu je naprosto nepřipustné, aby se ve službě choval jinak než mimo službu. Být policistou znamená být policistou nejen, když jsem ve službě, ale i po službě, o dovolené, ve svém volnu. To samé musí vnímat každý křesťan, zvláště ti, kteří jsou povoláni ve službě u oltáře, protože není rozdíl, jestli mám na sobě kleriku a superpelici, nebo jestli jsem v džínách a košili, stále jsem služebníkem Páně. Služba nás v tomto propojuje.

TAKŽE PLATÍ, ŽE „JEDNOU MINISTRANT – NAVŽDY MINISTRANT“.

Tak. Měla by to být skutečná služba a skutečné povolání ke službě.

POLICISTÉ V ÚTVARU MAJÍ FYZICKOU I PSYCHICKOU PŘÍPRAVU. JAK BY SE MĚL PŘIPRAVOVAT MINISTRANT?

Stejně jako si policisté opakují taktické zásady a poučky ze zákona, zrovna tak by žádný ministrant neměl zapomínat na modlitbu, která je nesmírně důležitou formací křesťana, a zvláště pak toho, který slouží u oltá-

ře. Každý ministrant by si měl si opakovat, že je služebníkem Páně, neboť to je konec konců smyslem modlitby. Také by si měl opakovat postupy při mši svaté, aby byl platným pomocníkem a nemotal se tam. Měl by mít podobný fyzický trénink, který naši kluci absolují ve výcvikovém prostoru. Bohoslužba má povznášet a nemá působit jako komické divadlo, když ministrant neví, co má dělat a plete si věci. Fyzická část je zrovna tak důležitá jako psychická. Pro ministranta je služba u oltáře něco jako ostrá akce pro naše bojovníky. Tam také musí všechno sedět, musí být všechno připraveno, každý musí vědět, kam se má postavit. Stejně tak v kostele musím vědět, co mám dělat, jak pomoci knězi, aby mše skutečně proběhla tak, jak má.

POLICISTÉ, STEJNĚ JAKO MINISTRANTI, ČELÍ RŮZNÉMU NEPOCHOPENÍ ČI POSMĚŠKŮM. JAKÝM ZPŮSOBEM BY MĚL NA TAKOVÉ VĚCI MINISTRANT REAGOVAT?

Jako policisté i křesťané jsme vystavováni úplně stejným nepříznivým vlivům, ať už jsou to různá pokušení, posměšky či nepochopení ze strany druhých. Většinová společnost je nastavena trošičku jinak a je to ještě horší než třeba před dvaceti lety. Policisté se s tím musí vyrovnávat především psychicky. Naši chlapci vědí, že jsou elitním útvarem a že jsou ti, kdo zajišťují a prosazují zákon, kdo chrání druhé, a tohle vědomí jim dodává sebevědomí. U našich bojovníků je výhodou, že jsou velmi dobře psychicky připraveni, takticky vybaveni, že mohou být dokonce i ozbrojeni. Hlavní je, že stojí na správné straně a konají dobro, to je velice důležité.

A zrovna tak to mají křesťané. Vědí, že slouží tomu Správnému, slouží Dobru a konají, co nám tady Nejvyšší Velitel nechal a zachoval, a toto vědomí je pro nás obrovskou oporou. A můžou se mi posmívat, že jsem křesťan, a můžou se mi posmívat, že jsem ministrant a že sloužím u oltáře, ale vědomí, že jsem na správné straně a konám správnou věc, mě musí stále podpírat a musí mě držet.

Možná bych to řekl ještě takhle. Víra v Boha a víra v zákon nám dodává největší sebevědomí, největší sebevědomí. Vlastní čistota našich úmyslů, našeho jednání, našeho konání, to, že se snažím co nejméně hřešit a co nejméně prohřešovat, a když už se něco stane, že si umím přiznat, že jsem se prohřešil. To je hodně důležité.

CO MŮŽEME PORADIT MINISTRANTŮM, KTEŘÍ SLOUŽÍ DLOUHO, JEVI NÁZNKY URČITÉHO „VYHOŘENÍ“ A ZTRÁCEJÍ ZÁJEM O SLUŽBU?

Tady je každá rada drahá! Protože to, co by se dalo nazvat syndromem vyhoření, se nevyhýbá nikomu. Pokud někdo dělá dlouho tu samou práci nebo službu, tak se mohou dostavit určité pocity vyprázdňenosti a beznaděje. Pociť, že je to stále stejné. Co v tomhle případě dělat? Možná by někomu spělo dát si chvíli pauzu, víc se soustředit na modlitbu, možná se víc sdružovat, přidat k tomu fyzickou aktivitu – zahrát si fotbal, zaběhat si, jít si zacvičit. To by mohlo v takovém případě skutečně pomoci.

MÁTE NĚJAKÉ OSOBNÍ MOTTO, KTERÉ BY MOHLO INSPIROVAT MINISTRANTY K VYTRVALOSTI VE SLUŽBĚ?

Já se přiznám, že nemám jedno, mám jich víc a jsou propojená navzájem. To hlavní je to policejní „Pomáhat a chránit“, které charakterizuje hlavního ducha policie. To je naše hlavní poslání. Druhé je motto našeho útvaru „S rozumem a odvahou“. Tedy pomáhat a chránit, a to vše s rozumem a odvahou, protože odvaha je dobrá, rozum je dobrý, ale musí jít spolu ruku v ruce. Odvaha bez rozumu je zbrklkost, rozum bez odvahy je váhavost a liknavost. Pokud je ta odvaha korigována rozumem, je to ideální.

A moje osobní heslo je „Servire in Veritate“, to je „Sloužit v Pravdě“ a to „v pravdě“ myslím s velkým „P“. To znamená, že moje služba vychází z celého ducha policie. Byl bych velice rád a modlím se a velmi si přeji, aby moje služba byla vždycky v duchu Evangelia.

Děkujeme mnohokrát a přejeme mnoho radosti ve službě.
Petr Steinbauer

Více informací najdete na Signálech